

[N. Chr. Christensen.]

virkningerne af tyskernes og deres danske håndlangeres ugeringer og de sidstes landsforræderi. Den vrede, disse løsladelser vakte, medførte en justitsministeriel redegørelse, som den socialdemokratiske folketingsmand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, i en artikel i „Demokraten“ betegnede som et forsvar af temmelig tyndbenet kvalitet. Jeg skal lade disse ord blive stående, der er intet at føje til.

Mon ikke også den højtærede statsminister skulle have undladt i sin nytårstale i sit forsvar for justitsministeren at anvende bemærkningen: „Vi“ — det vil sige regeringen — „vil ikke opgive den moderne strafferetsplejes principper, vi vil ikke praktisere Hitlers herremoral: øje for øje og tand for tand.“ Det kan være farligt at skrue sig op til sådanne højder. Hvem er det, der har talt om gengældelsesaktion? Det tror jeg ikke der er noget ansvarligt menneske der har gjort her i landet. Det eneste, befolkningen forlanger, er, at de, der begik mord under besættelsen, ikke behandles anderledes end andre mordere. Det turde være et rimeligt forlangende.

Senere har regeringen forstået, at der er taget for letsindigt på denne alvorlige sag i starten. Derom vidner initiativet til denne forespørgselsdebat, der er forårsaget ved, at man i alle kredse har vendt sig mod den form for retsopfattelse, at resocialisering af besættelsestidens mordere er et mål i sig selv. Det er heller ikke i overensstemmelse med de retningslinier, rigsdagen tidligere har afstukket.

Jeg kan ikke gå så vidt, at jeg her kan udtrykke ønske om eller rette henstilling om, at man ikke må fortsætte med benådning af landssvigere. Der kan og bør være individuelle forhold at tage i betragtning, men som jeg allerede har sagt, vi må nu være nået dertil, at ankenævnets funktionstid er udløbet, og den højtærede justitsminister har jo i sin redegørelse givet udtryk for, at det også er hans opfattelse.

Der er tillage 60 af disse forbrydere fra krigstiden, og de må nu altså bedømmes under andre forhold. Det fremgik af den højtærede justitsministers redegørelse, at han for fremtiden vil indhente erklæring fra anklagemyndigheden og den ret, som i sidste instans har afsagt dom i straffesager,

og i princippet følge de almindelige retningslinier, der gælder for benådningsret. Jeg mener, at den højtærede justitsminister her stærkt har nærmet sig de synspunkter, som jeg har prøvet på at gøre rede for her i dag, men jeg kan ikke undlade i denne forbindelse at spørge, om det ikke var en fejl, at man holdt op med at spørge Højesteret, inden man foretog de sidste benådningsret. Jeg forstod af den højtærede justitsministers udtalelser, at det var ham, der havde taget initiativet til, at dette forhold var blevet bragt til ophør.

Jeg ønsker ikke, at folketinget skal antaste justitsministerens almindelige benådningsret. Af samme årsag synes vi, det er en dårlig idé, hvis et folketingsudvalg skulle skydes ind som et nyt mellemlid, således som der har været tale om. Vi må holde på grundlovens bestemmelser, der drager et skarpt skel imellem den dømmende og den lovgivende myndighed, men heri ligger også, at den lovgivende myndigheds retningslinier for den dømmende myndighed respekteres og efterleves i den kommende tid.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13³⁰.

Mødet udsat kl. 11³⁰.

Mødet genoptaget kl. 13³⁰.

Formanden: I skrivelser af dags dato meddeler ministeren for handel, industri og søfart, at hun ønsker skriftligt her i tinget at fremsætte:

*Forslag til lov om bogføring,
forslag til lov om ændringer i konkursloven
og
forslag til lov om udlån til visse rederi-
virksomheder.*

Folketingsmand Østergaard har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

Vil finansministeren begrunde statens ligningsdirektorats bestemmelse om, at medlemmer af de grundtvigske frimenig-